

9548 LLEI 10/1992, de 30 d'abril, de mesures urgents de reforma processal. («BOE» 108, de 5-5-1992.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

Exposició de motius

1

La presa de consciència per part de la nostra ciutadania dels seus drets democràtics produeix un augment progressiu de la litigiositat. En resposta a aquesta demanda es planteja la necessitat de modernització de les nostres normes processals. Una reforma global de l'ordenament processal és una tasca que s'ha d'emprendre sense precipitacions i ponderant tots els elements que conflueixen en els diferents processos, per tal d'aconseguir un resultat que tingui la funcionalitat desitjada.

Això no obsta, tanmateix, perquè s'afrontin totes les reformes legislatives de caràcter parcial que siguin necessàries per a un funcionament més eficaç de l'Administració de justícia. Al contrari, la perspectiva d'una transformació de caràcter general no pot fer oblidar la realitat quotidiana ni impedir, per això mateix, les iniciatives de caràcter parcial encaminades a adaptar de mica en mica les normes processals a les necessitats que l'experiència mostra ineludibles.

Aquest és, precisament, l'objectiu d'aquesta Llei, que afecta tres dels ordres jurisdiccionals, el civil, el penal i el contenciós administratiu.

Amb independència dels seus continguts tècnics concrets, dels quals es dona compte més endavant, les reformes que emprèn aquesta Llei tenen un fil conductor comú: aprofitar els recursos a disposició de l'Administració de justícia i procurar, així, que aquesta última s'imparteixi de la manera més ràpida i eficaç possible, d'acord amb les exigències de l'article 24 de la Constitució.

2

En l'ordre penal s'introdueixen reformes rellevants, encara que concises, en el procediment abreujat, introduït per la Llei orgànica 7/1988, que fins ara funciona de manera satisfactòria, segons l'opinió comuna de la major part dels operadors jurídics.

Amb tot, sembla possible, almenys en determinats casos, que la justícia penal s'imparteixi de manera encara més pròxima al fet enjudiciat que en l'actualitat. No fa falta destacar que això seria beneficiós per a tothom; per als enjudiciats, que tenen dret a un procés sense dilacions indegudes, per a les víctimes, per a l'Administració de justícia en general i, singularment, per a la societat en el seu conjunt, que veuria així notablement enfortida l'exemplaritat de la justícia penal i considerablement incrementades les seves defenses socials davant el delictes.

Aquesta possibilitat es dona, especialment, en els supòsits en què l'imputat ha estat sorprès «in fraganti» i en aquells en què hi ha càrrega probatòria més que suficient per procedir, sense més dilacions, a l'enjudiciament. L'experiència dicta que, en aquests casos, una celebració més immediata del judici no sempre és practicable a causa de l'existència d'alguns obstacles de menor índole.

Per tant, aquesta reforma es dirigeix a enervar aquests obstacles i a possibilitar, per consegüent, la celebració immediata del judici, en la direcció d'anar aconseguint una regulació que permeti introduir en el nostre ordenament modalitats d'enjudiciament immediat en matèria

penal, mancats d'instrucció pròpiament dita, pel fet de recaure sobre fets que per la seva fàcil constatació no requereixen investigacions ulteriors. Es tracta d'evitar dilacions indegudes. Amb aquesta finalitat –i això és una novetat important– la convocatòria per a la celebració del judici oral la pot realitzar el jutjat d'instrucció, fins i tot en servei de guàrdia.

Tot això emmarcat en el ple respecte a les garanties de defensa que reconeix la Constitució i sense alteració dels àmbits funcionals que tenen tant el Ministeri Fiscal com els òrgans jurisdiccionals. És important subratllar que les reformes que s'introdueixen ni són pròpiament un nou procediment ni suposen tan sols la creació de mecanismes automàtics, l'ús inevitable dels quals els pugui acabar sobrecarregant; es tracta de mecanismes d'agilitació la possible utilització dels quals es deixa en mans del Ministeri Fiscal i del jutge, de manera que s'obri un marge al desenvolupament d'una política de la repressió penal que pretengui reforçar la confiança en el dret i la justícia. Tenen sentit la posada en pràctica d'aquests mecanismes quan la proximitat temporal de la comissió del delictes permet, si es donen les circumstàncies que la llei exigeix, que la impartició immediata de la justícia produeixi els seus efectes positius en la comunitat, i reforci la seva confiança en la justícia, sense minva de les garanties dels drets dels imputats. La utilització d'aquests nous mecanismes perdria sentit, encara que s'hagin reunit tot tipus de proves d'inculpació, quan el temps transcorregut –per la laboriositat de les investigacions efectuades, o pels dubtes inicials respecte a la participació dels inculpatos– fa impossible recuperar, per a la consciència social de l'eficàcia de la justícia, el temps esmerçat, no pas perdut, en la recerca d'evidències i certes.

S'ha de trencar, doncs, amb la idea que tot procediment exigeix el mateix desenvolupament amb una indifferència desconsiderada respecte de les peculiaritats que cadascun presenta. L'experiència ensenya que hi ha supòsits en què des del principi són dubtosos els fets, la seva tipicitat, la seva autoria, o les circumstàncies modificatives de la responsabilitat, mentre que, en altres, aquests aspectes apareixen amb tota evidència. Aquesta diferència de circumstàncies exigeix una diferència de tracte. Seria un error pensar que el temps que les investigacions exigeix dedicar als primers, precisament per descobrir la veritat, és en si mateix una garantia d'extensió inexcusable als segons, en què la veritat sembla patent i per a l'enjudiciament dels quals es preveu, en tot cas, un òrgan judicial independent.

També en l'ordre penal es dona resposta als problemes que planteja l'actual regulació del recurs de revisió, que s'obre als que legítimament el poden promoure, d'acord amb les recomanacions del defensor del poble i la jurisprudència constitucional.

D'altra banda, s'estableix la possibilitat que els judicis per faltes la persecució dels quals la llei condiona a la denúncia de l'ofès se celebrin sense la presència del fiscal, amb l'objectiu d'aconseguir un millor aprofitament dels recursos d'aquesta institució, mitjançant la seva presència en la persecució d'infraccions penals de més rellevància. Novament és necessari que el fiscal general de l'Estat utilitzi les seves potestats de direcció del Ministeri Fiscal per a una recta administració d'aquesta possibilitat.

3

També s'aborden determinades reformes en el procés civil.

En primer terme, s'adequa el recurs de cassació a les tendències actuals, que consideren que serveix millor a la seva funció si se'n reforça el caràcter de protector de la norma, i s'allunya de qualsevol semblança amb una tercera instància. Al mateix temps, es regula l'admissió del

recurs de cassació, lluny de tot formalisme, per permetre que el tribunal pugui concentrar la seva atenció a vetllar per la recta aplicació de la llei i en la creació d'una doctrina uniforme. S'aprofita l'experiència obtinguda en el recurs de cassació penal.

En matèria de competència territorial, s'elimina com a primera regla per determinar-la la de la submissió de les parts en determinats processos. En efecte, les dades disponibles demostren que una proporció molt notable dels assumptes civils dirimits en algunes ciutats procedeix d'altres partits judicials, i es residencien allà en virtut de pactes de submissió que, a més de perjudicar generalment el contractant més feble, distorsionen les càrregues competencials d'alguns òrgans jurisdiccionals per raó de l'únic i inacceptable criteri de la comoditat d'una de les parts.

D'altra banda, l'ordre civil avui dia té atribuït el coneixement d'assumptes no jurisdiccionals la residència dels quals en seu jurisdiccional dista de ser obligada. Aquesta atribució tenia sentit en èpoques en què el trànsit jurídic era molt menor, la judicialització de la vida social menys intensa i les garanties que oferien altres instàncies nul·les. En una situació com l'actual, tanmateix, no té sentit continuar atribuint als òrgans judicials la realització de tasques no jurisdiccionals; això només repercuteix en disfuncions per a l'Administració de justícia –a causa primordialment del desenvolupament de la seva funció pròpiament jurisdiccional– i per als interessats, que veuen com un assumpte que es podria tramitar fàcilment i econòmicament en una altra seu ha d'esperar, per a una resolució, l'ordre de tramitació propi dels òrgans jurisdiccionals. En aquesta línia i d'acord amb les recomanacions del Consell d'Europa sobre l'eliminació de tasques no pròpiament jurisdiccionals de l'àmbit d'actuació dels tribunals de justícia, es regula una modalitat de l'obtenció de la declaració d'hereus mitjançant acta de notorietat, tramitada davant de notari, i s'extreu de l'àmbit judicial determinades operacions de legalització de llibres.

S'introdueixen modificacions rellevants en el règim de l'apel·lació del judici verbal. S'estableix, aprofitant l'experiència de l'ordre jurisdiccional social, que el judici verbal tingui lloc en única instància quan s'hagin exercit accions personals d'una quantia ínfima. Igualment se simplifica el règim de la segona instància en aquests judicis.

S'actualitzen les quanties que determinen l'aplicació dels procediments civils tenint en compte l'evolució dels indicadors econòmics.

En la via de constrenyiment, a més d'eliminar la possibilitat de cessió de la rematada per a qui no sigui executant, s'encomana la celebració de la subhasta al secretari judicial, i s'estableix que el document públic judicial és un document inscriptible, alhora que s'adapten els preceptes corresponents de la Llei d'enjudiciament civil al que disposa la legislació hipotecària.

4

El procés contenciós administratiu, en fi, també es veu afectat per aquesta Llei.

En efecte, és necessari abordar, sense més dilació, la regulació del recurs de cassació en l'ordre jurisdiccional contenciós administratiu. Això no obsta perquè es continuïn duent a terme totes les actuacions que són necessàries per a la millor adequació d'aquest procediment.

El recurs de cassació en el contenciós administratiu –una novetat important en el nostre ordenament–, que sens dubte ofereix algunes peculiaritats importants, es manté, tanmateix, dins la línia típica d'aquestes accions d'impugnació la finalitat bàsica de les quals és la protecció de la norma i la creació de pautes interpretatives unificades que prestin la màxima seguretat jurídica d'acord amb les exigències d'un estat de dret.

Juntament amb el recurs de cassació ordinari, d'accés limitat, es crea un recurs de cassació per a la unificació de doctrina inspirat en l'actual article 102.1.b) de la Llei de la jurisdicció contenciosa administrativa i es manté la possibilitat impugnatòria davant el Tribunal Suprem fins ara vigent en interès de llei, si bé en forma cassacional.

Del recurs de cassació ordinari mereix destacar-ne la exclusió en els casos d'aplicació o interpretació del dret autonòmic. La possible concurrència de dret estatal i autonòmic en una sentència obliga a establir el criteri de la rellevància i influència d'aquell en la decisió de la sentència quan la seva infracció s'invoca com a motiu de cassació.

En l'aspecte procedimental es regula el tràmit d'admissió, de particular importància en un ordre jurisdiccional en què són freqüents les impugnacions massives que tenen identitat de solucions, sense perjudici de les altres finalitats que persegueix aquest instrument de depuració que allibera el Tribunal de tota la tramitació d'un procediment quan, «ab initio», no tingui sentit, en detriment de la seva dedicació als que, sigui quina sigui la seva destinació final, mereixin l'atenció del Tribunal.

El recurs de cassació per a la unificació de doctrina es preveu per als supòsits en què no és possible el recurs de cassació ordinari i hi hagi contradicció entre sentències dels tribunals o amb la doctrina del mateix Tribunal Suprem. En els dos casos el recurs és més exigent quant a la procedència, ja que s'exigeix la identitat de litigants o situacions i de fets, fonaments i pretensions que estableix l'actual article 102.1.b) de la Llei vigent.

El recurs de cassació en interès de la Llei introdueix la important novetat d'obrir la seva utilització a entitats que tinguin la representació d'interessos generals afectats per la resolució que s'impugna, únics interessats en una depuració de doctrina, sense rellevància pràctica, tanmateix, per al cas concret que s'enjudicia.

Capítol I

Reforma dels processos civils

SECCIÓ 1a MODIFICACIÓ DE LA LLEI D'ENJUDICIAMENT CIVIL

Article primer. Modificació de la Llei d'enjudiciament civil

Els articles i les rúbriques de la Llei d'enjudiciament civil que s'especifiquen a continuació queden redactats en els termes següents:

1. El número 2n del paràgraf primer de l'article 4 queda redactat de la manera següent:

«2n En els judicis verbals, en els de cognició i en els de desnonament, excepte quan aquests es refereixin a locals de negoci, establiments mercantils o fabrils o finques rústiques.»

2. El paràgraf segon de l'article 6 queda redactat de la manera següent:

«Només se n'exceptuen les citacions a termini, citacions i requeriments que la Llei disposi expressament que es practiquin als mateixos interessats en persona.»

3. Els números 2n i 3r del paràgraf segon de l'article 10 queden redactats de la manera següent:

«2n Els judicis verbals i els de desnonament, excepte quan es fonamentin en la manca de pagament de la renda de locals de negoci.

3r Els actes de jurisdicció voluntària d'una quantia determinada que no excedeixi les 400.000 pessetes, així com els que tinguin per objecte l'adopció de mesures urgents o que s'hagin d'instar en un termini peremptori.»

4. El paràgraf primer de l'article 11 té la redacció següent:

«Tant els procuradors com els advocats poden assistir amb caràcter d'apoderats o amb el d'auxiliars dels interessats als actes de conciliació i als judicis a què es refereixen les excepcions del número 2n del paràgraf segon de l'article anterior, quan les parts se'n vulguin valer espontàniament.»

5. En la regla 5a de l'article 63 se suprimeix l'expressió «o municipals».

6. La regla 10a de l'article 63 queda sense contingut.

7. La regla 11a de l'article 63 ha de tenir la redacció següent:

«Per als judicis de desnonament és competent el jutge de primera instància del lloc en què estigui situada la finca.»

8. En la regla 12a de l'article 63 se suprimeix l'expressió «i a prevenció en els casos d'urgència, del jutge municipal del poble en què es trobin».

9. La regla 13a té la redacció següent:

«En les demandes en què s'exerceixin accions de retracte, n'és el jutge competent el del lloc en què estigui situada la cosa litigiosa o el del domicili del demandat, a elecció del demandant.»

10. La regla 20a de l'article 63 queda sense contingut.

11. L'article 71 de la Llei d'enjudiciament civil té la redacció següent:

«Les regles que estableixen els articles anteriors s'entenen sense perjudici del que disposi la llei per a casos especials.

Per al coneixement i resolució dels processos civils en què siguin part l'Estat, les entitats estatals de dret públic i els òrgans constitucionals, únicament són competents els jutjats i tribunals que tinguin la seu a les capitals de província, a Ceuta o a Melilla.

La mateixa regla és aplicable a les comunitats autònomes i entitats de dret públic que en depenen. No obstant això, també són competents els jutjats i tribunals que tinguin la seu a la capital de la comunitat autònoma en cas que aquesta no sigui capital de província.

El que disposen els dos paràgrafs anteriors no és aplicable als judicis universals ni als interdictes d'obra nova i obra ruïnosa.»

12. En l'últim paràgraf de l'article 74, l'expressió «la mateixa facultat tenen les audiències i Tribunal Suprem» se substitueix per «la mateixa facultat tenen les audiències, els tribunals superiors de justícia, si s'escau, i el Tribunal Suprem» i l'expressió «motiu primer» se substitueix per «motiu segon».

13. L'article 80 té la redacció següent:

«1. Poden promoure i sostenir, a instància de part legítima, les qüestions de competència:

- 1a Els jutjats de pau.
- 2a Els jutjats de primera instància.
- 3a Les audiències.

2. Els jutjats de pau poden plantejar qüestió de competència a altres jutjats de pau del mateix partit judicial. Quan no s'hi doni aquesta circumstància, els jutjats de pau han de tramitar la qüestió al jutge de primera instància, que ha de resoldre sobre la procedència o no del plantejament de la qüestió.»

14. En el paràgraf segon de l'article 83, l'expressió «municipals» se substitueix per «de pau».

15. El paràgraf segon de l'article 99 queda suprimit.

16. El paràgraf quart de l'article 101 queda suprimit.

17. Els articles 112 i 113 queden sense contingut.

18. El paràgraf segon de l'article 168 queda suprimit.

19. L'article 248 queda sense contingut.

20. L'article 253 queda sense contingut.

21. El paràgraf segon de l'article 254 queda redactat de la manera següent:

«Els ponents, tanmateix, poden cometre les diligències esmentades als jutges de primera instància, quan s'hagin de practicar en un poble que no sigui el de la seva residència.»

22. Els articles 257 i 258 queden sense contingut.

23. Els paràgrafs tercer i quart de l'article 263 queden suprimit.

24. S'afegeix un paràgraf segon a l'article 271 amb la redacció següent:

«Les citacions i les citacions a termini dels que siguin part en el judici i estiguin representats per un procurador o, quan la llei ho autoritzi, per un advocat, s'han de fer per mitjà del representant.»

25. S'afegeix un quart paràgraf a l'article 299 del tenor següent:

«També es pot acordar, quan la part interessada ho sol·liciti, que es remeti per conducte personal, cas en què s'ha d'aplicar el que estigui previst per als exhorts.»

26. L'article 317 queda sense contingut.

27. L'article 325 queda sense contingut.

28. L'article 335 queda sense contingut.

29. Els articles 348 a 358 queden sense contingut.

30. L'article 368 queda sense contingut.

31. A l'article 430 se suprimeix l'expressió «i en tot cas entre les diverses escrivanes de cada jutjat».

32. A l'article 432 se suprimeix l'expressió «i escrivania».

33. Els articles 434, 435 i 436 queden sense contingut.

34. A l'article 437, l'expressió «municipals» se substitueix per «de pau».

35. A l'article 439, l'expressió «municipals» se substitueix per «de pau».

36. Al paràgraf segon de l'article 447, l'expressió «municipals» se substitueix per «de pau».

37. Al número 4t de l'article 449, l'expressió «municipals» se substitueix per «de pau».

38. Al paràgraf tercer de l'article 453, l'expressió «municipals» se substitueix per «de pau».

39. Al paràgraf primer de l'article 456, l'expressió «municipals» se substitueix per «de pau».

40. Al paràgraf primer de l'article 460, l'expressió «districte» se substitueix per «primera instància».

41. A l'article 463, l'expressió «districte» se substitueix per «primera instància».

42. Als articles 465 a 468, l'expressió «districte» se substitueix per «primera instància».

43. A l'article 473 se suprimeix l'expressió «municipal».

44. A l'article 480 se suprimeix l'expressió «de districte i».

45. El número 1r de l'article 483 queda redactat de la manera següent:

«1r Les demandes el valor o interès econòmic de les quals excedeixi els 160 milions de pessetes.»

46. El número 1r de l'article 484 queda redactat de la manera següent:

«1r Les demandes ordinàries l'interès econòmic de les quals passi de 800.000 pessetes i no excedeixi els 160 milions de pessetes.»

47. L'article 485 queda sense contingut.

48. L'article 486 queda redactat de la manera següent:

«Tota qüestió entre parts l'interès de la qual passi de 80.000 pessetes i no excedeixi les 800.000 s'ha de decidir en un judici de cognició, i en un judici verbal si no supera les 80.000 pessetes.»

49. L'article 487 queda redactat de la manera següent:

«El que disposen els articles que precedeixen s'entén sense perjudici del que estigui establert per als judicis executius i en disposicions especials.»

50. El paràgraf segon de l'article 488 queda suprimit.

51. L'article 556 queda redactat de la manera següent:

«El termini extraordinari de prova és de quatre mesos si s'ha d'executar a Europa i de sis mesos en qualsevol altra part del món.»

52. L'article 562 queda redactat de la manera següent:

«El litigant al qual s'hagi concedit el termini extraordinari i que no executi la prova que hagi proposat és condemnat a pagar al seu contrari una indemnització que no pot baixar de 10.000 pessetes ni excedir les 100.000, segons el parer del jutge que conegui de les actuacions, excepte si apareix que no ha estat per culpa seva, o si desisteix de fer la prova esmentada abans que transcorri el terme ordinari.

Aquesta indemnització s'imposa en la sentència definitiva.»

53. A l'article 704 se suprimeix l'expressió «territorial».

54. L'article 715 queda redactat de la manera següent:

«Els jutges de primera instància són competents per conèixer en judici verbal de tota demanda l'interès de la qual no excedeixi les 80.000 pessetes. Els jutges de pau han de conèixer, pels mateixos tràmits, de les demandes la quantia de les quals no excedeixi les 8.000 pessetes.

No s'admeten en aquests judicis reconvençions ni terceries per quanties que excedeixin les assenyalades al paràgraf precedent.»

55. L'article 717 queda redactat de la manera següent:

«El jutge ha d'examinar d'ofici la seva pròpia competència objectiva i territorial, sense que hi siguin aplicables les normes sobre submissió expressa o tàcita que conté la secció segona del títol II del llibre primer. Si s'estima incompetent ha de dictar una interlocutòria que ho declari així. Aquesta interlocutòria és apel·lable en els dos efectes.»

56. A l'article 719, l'expressió «districte» se substitueix per «primera instància».

57. A l'article 721 se suprimeix l'expressió «de districte o de pau».

58. A l'article 724 se suprimeix l'expressió «de districte o de pau».

59. A l'article 727 se suprimeix l'expressió «de districte o de pau».

60. L'article 728 queda redactat de la manera següent:

«Si el demandant no compareix el dia i l'hora assenyalats, se'l considera desistit de la celebració del judici, i se'l condemna en totes les costes i a que indemnitzi el

demandat que hi ha comparegut pels perjudicis que li hagi ocasionat.

En l'acta que s'estén, el jutge, un cop escoltat el demandat, ha de fixar prudencialment i sense recurs ulterior l'import dels perjudicis esmentats, sense que puguin excedir les 4.000 pessetes quan entenguin els jutges de pau i les 20.000 pessetes quan siguin els de primera instància, llevat que aquell renunciï als perjudicis esmentats. Si no hi renuncia, s'exigeixen amb les costes per la via de constrenyiment.»

61. L'article 732 queda redactat de la manera següent:

«Les sentències dictades en els judicis verbals als quals es refereix l'article 715 d'aquesta Llei no són susceptibles de recurs d'apel·lació quan hagin resolt sobre accions personals basades en drets de crèdit.

Contra les sentències dictades en processos, diferents dels esmentats al paràgraf anterior, que s'hagin de seguir pels tràmits del judici verbal, es pot interposar el recurs d'apel·lació en els dos efectes dins el termini de cinc dies a partir de l'endemà de la seva notificació, des del qual les actuacions han d'estar a Secretaria a disposició de les parts.»

62. L'article 733 queda redactat de la manera següent:

«El recurs s'ha d'interposar mitjançant un escrit que s'ha de presentar davant l'òrgan que hagi dictat la resolució que s'impugni, en el qual s'han d'exposar les al·legacions en què es basi la impugnació. Si en el recurs es demana la declaració de nul·litat del judici per infracció de normes o garanties processals que hagin causat la indefensió del recurrent en termes tals que no es pugui solucionar en la segona instància, s'hi han d'esmentar les normes que es considerin infringides i s'hi han d'expressar les raons de la indefensió, i acreditar que s'ha demanat l'esmena de la falta o infracció en la primera instància, excepte en cas que s'hagin comès en un moment en què ja fos impossible la reclamació.

En l'escrit de formalització el recurrent pot demanar la pràctica de les diligències de prova que se li han denegat indegudament, sempre que hagi formulat al seu moment la reserva oportuna, i de les admeses que no han estat practicades per causes que no li són imputables.»

63. L'article 734 queda redactat de la manera següent:

«Un cop admesa l'apel·lació, el jutge ha de traslladar a les altres parts, per un termini comú de cinc dies, i transcorregut aquest, tant si s'han presentat escrits d'impugnació o adhesió com si no, ha d'elevat en els dos dies següents a l'òrgan competent les actuacions originals amb tots els escrits presentats.

En els escrits d'interposició del recurs o d'impugnació o adhesió d'aquest les parts han de fixar un domicili per a notificacions a la seu de l'òrgan competent per conèixer del recurs.»

64. L'article 735 queda redactat de la manera següent:

«Denegada l'admissió de l'apel·lació, si dins l'endemà de la notificació l'apel·lant manifesta per escrit el seu propòsit de recórrer en queixa, se li ha d'expedir un certificat de la interlocutòria denegatòria, amb citació a termini per deu dies, al final del qual l'apel·lant, amb presentació de testimoni, pot al·legar per escrit davant del jutge o l'Audiència les raons per les quals l'apel·lació hauria de ser admesa i l'òrgan judicial, amb l'informe previ del jutge, ha de resoldre dins el segon dia.

Desestimada o deserta la queixa, s'ha de posar en coneixement del jutge perquè executi la sentència.»

65. L'article 736 queda redactat de la manera següent:

«Rebudes les actuacions per part de l'òrgan competent per decidir l'apel·lació, si no s'ha proposat prova, ha de dictar sentència en el termini de deu dies, que confirmi o revoqui l'apel·lació amb imposició de les costes a l'apel·lant en el primer cas, o que faci, si correspon, la declaració de nul·litat que preveu l'article 496 i ha de manar tornar aquelles al jutge.»

Quan estimi que això és necessari, pot acordar la celebració de vista, i citar les parts. Si el recurs conté una proposició de prova, s'ha de resoldre en tres dies sobre l'admissió de la proposta, i en el mateix acte s'ha d'assenyalar dia per a la vista dins els quinze següents. En aquest cas la vista s'ha de celebrar començant per la pràctica de la prova. A continuació les parts han de resumir oralment el resultat d'aquesta i el fonament de les seves pretensions.»

66. L'article 737 queda redactat de la manera següent:

«Quan correspongui conèixer de l'apel·lació a l'Audiència Provincial, aquesta s'ha de constituir amb un sol magistrat.»

67. L'article 738 queda sense contingut.

68. L'article 739 queda redactat de la manera següent:

«Si en l'execució de la sentència s'entaula tercera de domini o de millor dret sobre els béns embargats, l'ha de decidir el mateix jutge pels tràmits anteriors establerts per al judici verbal quan el valor del que s'ha reclamat no excedeixi la quantia límit de la seva competència. Si excedeix les 8.000 pessetes coneix el jutge que resulti competent per la quantia, pels tràmits del judici que correspongui a aquesta. En aquest cas, un cop entaulada la tercera, ha d'ordenar a l'inferior que suspengui el procediment fins que recaigui sentència en el judici de tercera, si aquesta és de domini, i si aquesta és de millor dret, que consignï a l'entitat de crèdit corresponent l'import dels béns, si s'alienen.»

69. L'article 740 queda sense contingut.

70. A l'article 785, l'expressió «municipals» se substitueix per «de pau».

71. A l'article 786, l'expressió «municipal» se substitueix per «de pau».

72. L'article 854 queda sense contingut.

73. A l'article 911, l'expressió «municipal» se substitueix per «de pau».

74. Els articles 914 i 915 queden sense contingut.

75. A l'article 965, se suprimeix l'expressió «, o el municipal, si s'escau.»

76. Els articles 970 i 971 queden sense contingut.

77. L'article 979 queda redactat de la manera següent:

«La declaració que determinades persones, que siguin descendents, ascendents o cònjuge del mort, són els únics hereus abintestat s'obté mitjançant una acta de notorietat tramitada de conformitat amb la legislació notarial per part d'un notari hàbil per actuar en el lloc en què hagi tingut el causant el seu últim domicili a Espanya i davant el qual s'ha de practicar la prova testifical i documental necessària.»

78. L'article 980 queda redactat de la manera següent:

«Els altres hereus abintestat poden obtenir la declaració en via judicial justificant degudament la mort de la persona de la qual es tracti la successió i el seu parentiu amb aquesta i, amb el certificat del Registre general d'actes d'última voluntat i amb la informació testifical, que aquesta persona ha mort sense disposició d'última volun-

tat, i que ells sols, o en unió dels que designin, són els seus únics hereus.

Per deduir aquesta pretensió no necessiten valer-se d'un procurador però sí d'un lletrat quan el valor dels béns de l'herència excedeixi les 400.000 pessetes.

Aquesta informació es practica amb citació del fiscal, al qual s'ha de comunicar després l'expedient amb sis dies perquè doni el dictamen. Si troba incompleta la justificació, s'ha de donar vista als interessats perquè solucionin la falta.

També s'ha de practicar la confrontació dels documents presentats amb els seus originals quan ho demani el fiscal o el jutge ho estimi necessari.»

79. L'article 981 queda redactat de la manera següent:

«Un cop el secretari hagi practicat les diligències a què es refereixen els articles 980 i, si s'escau, 984, el jutge, a proposta d'aquell, ha de dictar una interlocutòria en què faci la declaració d'hereus abintestat si la considera procedent, o en què la denegui amb reserva del seu dret als que l'hagin pretès per al judici ordinari.

Aquesta interlocutòria és apel·lable en els dos efectes.»

80. Els articles 982 i 983 queden sense contingut.

81. L'article 984 queda redactat de la manera següent:

«Si, segons el parer del fiscal o del jutge, hi ha motius racionalment fonamentats per creure que hi pot haver altres parents d'igual o millor grau, el jutge ha d'ordenar que es fixin edictes en els llocs públics del lloc de la seva seu i en els pobles de mort i naturalesa del difunt, que anunciïn la seva mort sense testar, i els noms i grau de parentiu dels que reclamin l'herència, i que cridin els que es creguin amb igual o millor dret perquè compareguin al jutjat a reclamar-lo dins de trenta dies.

El jutge pot ampliar aquest termini el temps que consideri necessari, quan, pel punt de la naturalesa del difunt o per altres circumstàncies, es presumeixi que hi pot haver parents fora del territori nacional.

Els edictes s'han d'inserir en el butlletí oficial de la província o de la comunitat autònoma on se segueixi el judici. Els edictes també s'han d'inserir en un dels diaris de més circulació a la província, segons el criteri del jutge.

També s'han d'inserir en el "Butlletí Oficial de l'Estat" si, segons el parer del jutge, les circumstàncies del cas ho exigeixen.»

82. Els articles 985 a 995 queden sense contingut.

83. L'article 1.397 queda redactat de la manera següent:

«Correspon als jutges de primera instància decretar els embargaments preventius.

Si el deute no excedeix les 8.000 pessetes el pot decretar el jutge de pau competent quan es demani en el moment de proposar la demanda que reclami el pagament d'aquella.»

84. L'article 1.398 queda sense contingut.

85. En el paràgraf primer de l'article 1.411 se suprimeix l'expressió «per una quantitat superior a 500.000 pessetes».

86. En el paràgraf primer de l'article 1.418 se substitueix l'expressió «jutge municipal» per la de «jutge de pau».

87. S'afegeix un apartat 7è a l'article 1.429 amb la redacció següent:

«7è Els certificats expedits per les entitats encarregades dels registres comptables respecte dels valors representats mitjançant anotacions en compte als quals es refereix la Llei 24/1988, de 28 de juliol, del mercat de

valors, sempre que s'hi adjunti una còpia de l'escriptura pública de representació dels valors o, si s'escau, de l'emissió.»

88. L'últim paràgraf de l'article 1.435 es modifica, i queda amb la redacció següent:

«En els casos als quals es refereix el paràgraf anterior, l'entitat creditora ha de notificar prèviament al deutor o al fiador l'import de la quantitat exigible.»

89. El paràgraf primer de l'article 1.439 queda redactat de la manera següent:

«La demanda executiva es formula en els termes que preveu per a l'ordinària l'article 524 i s'interposa davant el jutjat de primera instància del lloc del compliment de l'obligació, segons el títol, o davant el del domicili del demandat o d'algun d'ells, o davant el del lloc en què es trobin els béns immobles especialment hipotecats, si n'hi ha, sense que hi siguin aplicables les normes sobre submissió expressa o tàcita que conté la secció segona del títol II del llibre primer.»

90. El paràgraf segon de l'article 1.453 té la redacció següent:

«El registrador ha de comunicar a l'òrgan judicial l'existència d'assentaments ulteriors que puguin afectar l'embargament anotat.»

91. El número 1r de l'article 1.489 té la redacció següent:

«1r Que s'expedeixi un manament al registrador de la propietat perquè lliuri i remeti al jutjat un certificat en què consti la titularitat del domini i dels altres drets reals de la finca o dret gravat, així com les hipoteques, censos i gravàmens a que estiguin afectes els béns, o que estan lliures de càrregues.»

92. L'article 1.490 té la redacció següent:

«El registrador de la propietat ha de comunicar als titulars de drets que figurin en la certificació de càrregues i que constin en assentaments posteriors al del gravamen que s'executa l'estat de l'execució perquè puguin intervenir en l'avaluació i subhasta dels béns, si els convé.

La comunicació s'ha de practicar en el domicili que consti en el Registre per correu o telègraf. En la certificació a què es refereix l'article anterior s'ha d'expressar el fet que s'ha practicat aquesta comunicació.»

93. El paràgraf tercer de l'article 1.499 queda redactat de la manera següent:

«Només l'executant pot fer postura a qualitat de cedir la rematada a un tercer. L'executant que exerceixi aquesta facultat ha de verificar la cessió mitjançant la compareixença davant el jutjat que hagi celebrat la subhasta, amb l'assistència del cessionari, que l'ha d'acceptar, i tot això prèviament o simultàniament al pagament de la resta del preu de la rematada.»

94. Al paràgraf primer de l'article 1.500 se suprimeix l'expressió «a la mesa del jutjat o».

95. L'article 1.503 queda redactat de la manera següent:

«L'acte de la rematada el presideix el secretari. Es dona principi llegint la relació de béns i les condicions de la subhasta. Es publiquen les postures que s'admetin i les millores que es vagin fent, i l'acte s'acaba quan, pel fet que no hi ha qui millori l'última postura, el secretari ho estimi convenient.

Tot seguit s'ha d'anunciar al públic el preu de la rematada i el nom del millor postor, la conformitat i acceptació del qual s'ha de consignar en l'acta que han de signar el secretari i les parts, si hi concorren.

Quan l'adjudicatari hagi fet la postura per escrit i no assisteixi a l'acte de la rematada, se'l requereix perquè en

el termini de tres dies accepti l'adjudicació. Si no ho fa, perd la quantitat consignada i cal atènyer-se al que disposen els paràgrafs segon i tercer de l'article 1.500.»

96. L'article 1.509 queda redactat de la manera següent:

«Fora dels casos a què es refereixen els tres articles anteriors, un cop verificada la rematada en qualsevol de les subhastes, l'ha d'aprovar el jutge el mateix dia o l'endemà, i manar, si són béns mobles o semovents, que es lliurin al comprador, amb la consignació prèvia del preu, dins el tercer dia.

A aquest efecte s'ha de donar l'ordre oportuna al dipositar i en les actuacions s'ha de fer constar la consignació del preu i el lliurament dels béns, el rebut dels quals ha de signar el comprador.»

97. L'article 1.511 queda redactat de la manera següent:

«En aprovar la rematada s'ha de manar al comprador que, dins un termini breu, que no pot excedir els vuit dies, consignar el preu d'aquell.»

98. L'article 1.512 queda redactat de la manera següent:

«Les càrregues i els gravàmens anteriors i els preferents, si n'hi ha, al crèdit de l'actor, continuen subsistents, i s'entén que el millor postor els accepta i queda subrogat en la responsabilitat d'aquests, sense que es destini a la seva extinció el preu de la rematada.

El preu de la rematada s'ha de destinar sense dilació al pagament del crèdit de l'executant; el sobrant s'ha de lliurar als creditors posteriors o a qui correspongui, i, mentrestant, s'ha de dipositar a l'establiment destinat a aquest efecte.»

99. L'article 1.514 queda redactat de la manera següent:

«És títol suficient per a la inscripció en el Registre de la Propietat el testimoni expedit pel secretari, amb el vistiplau del jutge, comprensiu de la interlocutòria d'aprovació de la rematada, i en el qual s'expressi que s'ha consignat el preu, així com les altres circumstàncies necessàries per a la inscripció d'acord amb la legislació hipotecària.»

100. El paràgraf primer de l'article 1.515 queda redactat de la manera següent:

«Amb el testimoni a què es refereix l'article anterior s'han de lliurar al comprador els títols de propietat i posar els béns a la seva disposició, i per a això s'han de donar les ordres necessàries.»

101. Els articles 1.516 i 1.517 queden sense contingut.

102. L'article 1.518 queda redactat de la manera següent:

«A instància del comprador s'ha de cancel·lar l'anotació o inscripció del gravamen que hagi donat lloc a l'execució del bé adjudicat, així com dels posteriors a què estigui afectada la finca, i per a això s'ha d'expedir un manament al registrador de la propietat, en què s'ha d'expressar que l'import de la venda no va ser suficient per cobrir el crèdit de l'executant, o que l'import es va destinar íntegrament a cobrir el crèdit de l'executant o que s'ha dipositat el sobrant a disposició dels interessats.»

103. L'article 1.519 queda redactat de la manera següent:

«En cas que s'hagi adjudicat la finca a l'executant en pagament del seu crèdit s'ha d'aplicar igualment el que disposen els articles anteriors.»

104. Al paràgraf primer de l'article 1.520 se suprimeix l'expressió «llevat del que preveuen els articles 1.516 i 1.517.»

105. L'article 1.562 queda sense contingut.

106. L'article 1.563 queda redactat de la manera següent:

«El desnonament per manca de pagament de les rendes de l'arrendament d'un establiment mercantil o fabril el pot enervar l'arrendatari mitjançant la consignació de les rendes degudes i de les costes causades, si són conegudes i, si s'escau, per la quantitat alçada que a aquest efecte fixi el jutjat, durant el període comprès entre la seva citació i el dia assenyalat per a la celebració del judici verbal.»

107. L'article 1.568 queda sense contingut.

108. L'article 1.569 queda sense contingut.

109. La secció segona del títol XVII del llibre II s'ha de denominar «Del procediment per al desnonament».

110. L'article 1.570 queda redactat de la manera següent:

«El judici de desnonament se substancia pels tràmits establerts per als verbals amb les modificacions que contenen els articles següents.»

111. L'article 1.583 queda redactat de la manera següent:

«La sentència és apel·lable en els dos efectes davant l'Audiència Provincial, i es pot interposar l'apel·lació dins el tercer dia, d'acord amb el que disposen els articles 733 i següents.

Si l'apel·lació l'ha interposat el demandat, el jutge no admet el recurs si no ha complert el que preveu l'article 1.566.»

112. L'article 1.584 queda redactat de la manera següent:

«Admesa l'apel·lació, s'han de remetre les actuacions, l'endemà, a l'Audiència Provincial.»

113. Els articles 1.585 i 1.586 queden sense contingut.

114. Els articles 1.589 a 1.594 queden sense contingut.

115. L'actual secció quarta del títol XVII del llibre II passa a ser secció tercera.

116. L'article 1.606 queda redactat de la manera següent:

«Quan el demandat limiti la seva reclamació al que resulti de l'avaluació ha de conèixer d'aquesta en judici verbal el jutge que hagi conegut del desnonament.»

117. L'article 1.607 queda sense contingut.

118. S'afegeix un paràgraf segon a l'article 1.686 amb la redacció següent:

«Correspon a les sales civil i penal dels tribunals superiors de justícia conèixer dels recursos de cassació en els supòsits d'infracció de les normes del dret civil, foral o especial propi de les comunitats autònomes en l'estatut d'autonomia de les quals s'hagi previst aquesta atribució, d'acord amb el que disposa la secció novena d'aquest títol.»

119. L'article 1.687 queda redactat de la manera següent:

«Són susceptibles de recurs de cassació:

1r Les sentències definitives pronunciades per les audiències provincials en els judicis declaratius ordinaris de més quantia i en els de menys quantia següents:

a) Aquells als quals es refereix el número 2n de l'article 484.

b) Aquells en què la quantia sigui inestimable o no s'hagi pogut determinar ni tan sols en forma relativa mitjançant les regles que s'estableixen a l'article 489. Se n'exceptuen els supòsits en què les sentències d'apel·lació i de primera instància siguin conformes de tota conformitat, i tenen aquest caràcter encara que difereixin pel que fa a la imposició de costes.

c) Aquells en què la quantia litigiosa excedeixi els 6 milions de pessetes.

2n Les actuacions dictades en apel·lació, en els procediments per a l'execució de les sentències recaigudes en els judicis a què es refereix el número anterior, quan resolguin punts substancials no controvertits en el plet, no decidits en la sentència o que contradiguin el que s'ha confirmat.

3r Les sentències dictades per les audiències en els judicis de desnonament que no tinguin regulació especial i les recaigudes en els judicis de retracte, quan en els dos casos assoleixin la quantia requerida per a aquesta classe de recursos en els declaratius ordinaris.

En queden excloses les sentències dictades en els judicis de desnonament per manca de pagament de la renda.

4t Les resolucions per a les quals expressament s'admeti en les circumstàncies i d'acord amb els requisits que estiguin establerts.»

120. L'article 1.692 queda redactat de la manera següent:

«El recurs de cassació s'ha de fonamentar en algun o alguns dels motius següents:

1r Abús, excés o defecte en l'exercici de la jurisdicció.

2n Incompetència o inadequació del procediment.

3r Trencament de les formes essencials del judici per infracció de les normes reguladores de la sentència o de les que regeixen els actes i garanties processals, sempre que, en aquest últim cas, s'hagi produït indefensió per a la part.

4t. Infracció de les normes de l'ordenament jurídic o la jurisprudència que hi siguin aplicables per resoldre les qüestions objecte de debat.»

121. L'article 1.694 queda redactat de la manera següent:

«El recurs de cassació es prepara, mitjançant un escrit que s'ha de presentar dins el termini de deu dies, computats des de l'endemà de la notificació de la resolució, davant el mateix òrgan jurisdiccional que l'ha dictat. En l'escrit s'ha de manifestar la intenció d'interposar el recurs, amb exposició succinta de la concurrència dels requisits exigits, i sol·licitar que es consideri preparat dins el termini i en la forma escaient i que es remetin a la sala primera del Tribunal Suprem les actuacions originals i, si s'escau, el rotllo d'apel·lació i que se citi a termini les parts.

També s'han de remetre, si han estat formulats, els vots particulars.

Un cop presentat l'escrit preparatori, si es recorre la sentència recaiguda en processos en què no s'ha determinat la quantia, l'Audiència, escoltades les parts i, si s'escau, amb els peritatges i avaluacions necessaris a càrrec d'aquestes, ha de procedir a assenyalar-la de manera indicativa.

Transcorregut el termini dels deu dies sense presentar l'escrit, la sentència o resolució queda ferma.»

122. El paràgraf segon de l'article 1.696 queda redactat de la manera següent:

«Alhora s'ha de citar a termini les parts per a la seva compareixença davant la Sala Primera del Tribunal Suprem en el termini improrrogable de trenta dies, si bé només la

part recurrent està obligada a aquesta compareixença per interposar el recurs.»

123. L'article 1.700 queda redactat de la manera següent:

«El recurs de queixa s'interposa davant la Sala Civil del Tribunal Suprem, dins el termini assenyalat a l'article 1.698, i s'hi ha d'adjuntar la còpia certificada de la interlocutòria denegatòria, i, si s'escau, de les sentències dictades en les dues instàncies.

La Sala, sense cap més tràmit o amb la reclamació prèvia de les actuacions al Tribunal davant el qual es va preparar el recurs, ha de dictar la resolució que sigui procedent contra la qual no es pot interposar cap recurs.»

124. L'article 1.703 queda redactat de la manera següent:

«Qui hagi preparat el recurs de cassació, si l'ha d'interposar i no es troba en la situació legal de justícia gratuïta, ha de constituir prèviament un dipòsit de 50.000 pesetes a l'establiment destinat a aquest efecte si les sentències o resolucions recaigudes en primera i segona instàncies són conformes de tota conformitat, i tenen aquest caràcter, encara que difereixin pel que fa a la imposició de les costes.

En el supòsit del recurs de cassació directe que preveu l'article 1.688 no és necessària la constitució del dipòsit.»

125. El paràgraf primer de l'article 1.704 queda redactat de la manera següent:

«La part que ha preparat el recurs ha de presentar davant la Sala Primera del Tribunal Suprem l'escrit d'interposició, dins els trenta dies següents a la data de la citació a termini.»

126. L'article 1.705 queda redactat de la manera següent:

«Dins el termini expressat a l'article anterior, la part recurrent es pot personar i pot demanar que se li comuniquin les actuacions.»

127. L'article 1.707 queda redactat de la manera següent:

«En l'escrit d'interposició del recurs de cassació s'han d'expressar el motiu o els motius en què s'empari, i s'hi han d'esmentar les normes de l'ordenament jurídic o la jurisprudència que es considerin infringides.

En tot cas s'ha de raonar la pertinència i fonamentació del recurs en relació amb els motius que la llei permet.»

128. L'article 1.709 queda redactat de la manera següent:

«Interposat el recurs de cassació s'han de passar les actuacions al Ministeri Fiscal per un termini de deu dies perquè, a més de complir en el que sigui pertinent la missió que li incumbeix dins el procés, en defensa de la legalitat, els interessos públics i socials, es pronunciï sobre l'admissibilitat o inadmissibilitat del recurs o d'algun dels seus motius.

Si el considera admissible en la seva totalitat, ha de tornar les actuacions amb la fórmula de "vist". En cas contrari, ha d'emetre un dictamen raonat del qual s'ha de donar una còpia literal a les parts.»

129. L'article 1.710 queda redactat de la manera següent:

«1. Un cop el fiscal hagi tornat les actuacions, s'han de passar al magistrat ponent, a fi que s'instrueixi i sotmeti a deliberació de la Sala el que s'hagi de resoldre de conformitat amb les regles següents:

1a Si no s'ha presentat qualsevol dels documents compresos en els números 1r a 3r de l'article 1.706 o s'hi aprecia algun defecte, s'ha de concedir a la part recurrent

el termini que la Sala estimi suficient, en cap cas superior a vint dies, perquè aporti els documents omesos o solucioni els defectes apreciats. Si no ho efectua, la Sala ha de dictar interlocutòria d'inadmissió del recurs, que declari ferma la resolució objecte de recurs, amb imposició de les costes, i que decreti la pèrdua del dipòsit constituït i ha de manar remetre les actuacions a l'òrgan jurisdiccional del qual procedeixin.

2a La Sala també ha de dictar interlocutòria d'inadmissió, amb els mateixos efectes previstos a la regla anterior si, no obstant haver considerat preparat el recurs, estima en aquest tràmit la inobservança del que disposen els articles 1.697 i 1.707; si les normes esmentades no tenen cap relació amb les qüestions debatudes i si, tot i ser necessari haver demanat l'esmena de la falta, no hi ha constància en les actuacions que s'hagi fet.

3a Així mateix la Sala ha de dictar interlocutòria d'inadmissió, amb els mateixos efectes, quan el recurs manqui manifestament de fonament o quan s'hagin desestimat en el fons altres recursos substancialment iguals. En aquest cas, posada de manifest la causa d'inadmissió, s'ha d'escoltar la part recurrent per un termini de deu dies abans que es resolgui definitivament. Per denegar l'admissió del recurs per aquesta causa és necessari que l'acord s'adopti per unanimitat.

4a S'inadmet el recurs, amb els mateixos efectes que els que preveuen les regles anteriors, quan no s'ha determinat la quantia d'acord amb les regles aplicables si la Sala considera que, notòriament, no supera els límits que estableix el número 1r de l'article 1.687.

5a Contra les actuacions a què es refereixen les regles anteriors no es pot interposar cap recurs.

2. Si s'admet el recurs per tots o alguns dels motius, se n'ha de lliurar una còpia a la part o parts contra les quals es recorre i que s'hagin personat, perquè formalitzin per escrit la seva impugnació en el termini comú de vint dies. Durant aquest termini se'ls han de posar de manifest les actuacions a la Secretaria.»

130. L'article 1.711 queda redactat de la manera següent:

«Transcorregut el termini a què es refereix l'apartat 2 de l'article anterior, tant si s'han presentat els escrits d'impugnació com si no, la Sala ha d'assenyalar, dins els noranta dies següents, dia i hora per a la celebració de vista o, si s'escau, per a la votació i la decisió.

És procedent la celebració de vista quan ho demanin totes les parts en els seus escrits de recurs o d'impugnació o la Sala ho estimi necessari.

Per a la celebració de la vista s'ha de citar les parts amb quinze dies d'antelació, com a mínim, durant els quals poden prendre instrucció complementària de les actuacions a la Secretaria.»

131. L'article 1.712 queda redactat de la manera següent:

«Per a la vista i decisió del recurs s'ha de constituir la Sala amb tres magistrats, excepte quan el procés versí sobre drets fonamentals o es refereixi a les qüestions que especifica el número 2n de l'article 484, cas en què han de formar la Sala cinc magistrats.»

132. L'article 1.714 queda redactat de la manera següent:

«La Sala ha de dictar sentència dins els quinze dies següents al de terminació de la vista o, si aquesta no se celebra, al de la celebració de la votació.»

133. L'article 1.715 queda redactat de la manera següent:

«1. Si s'estima el recurs per tots o alguns dels motius, la Sala, en una sola sentència, cassant la resolució objecte

de recurs, ha de resoldre d'acord amb el dret, tenint en compte el següent:

1r Si s'estima algun motiu emparat en els números 1r i 2n de l'article 1.692, se salvaguarda el dret a exercir les pretensions davant qui correspongui o pel procediment adequat.

2n Si s'estimen motius compresos al número 3r de l'article 1.692 que es refereixin a transgressions o faltes comeses en els actes i en les garanties processals, s'han de manar que es reposin les actuacions a l'estat i moment en què s'hagi incorregut en la falta.

3r. Si s'estimen motius d'infracció compresos al número 4t i en el primer incís del 3r de l'article 1.692, la Sala ha de resoldre el que correspongui dins els termes en què aparegui plantejat el debat.

2. En la sentència que declari que el recurs és procedent, la Sala ha de resoldre, quant a les costes de les instàncies, d'acord amb les regles generals, i quant a les del recurs, que cada part satisfaci les seves.

3. Si no s'estima procedent cap motiu, la sentència ha de declarar que el recurs no és procedent, amb imposició de les costes al recurrent i la pèrdua del dipòsit constituït.»

134. Al paràgraf primer de l'article 1.718, l'expressió «motiu 5è» se substitueix per «motiu 4t».

135. La secció novena del títol XXI del llibre II passa a denominar-se: «Del recurs de cassació davant els tribunals superiors de justícia».

136. L'article 1.729 té la redacció següent:

«La competència atribuïda als tribunals superiors de justícia a la lletra a) de l'apartat 1 de l'article 73 de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial, s'ha d'exercir d'acord amb les normes precedents, sobre el recurs de cassació amb les particularitats que s'estableixen als articles següents, i les referències d'aquelles a la Sala Civil del Tribunal Suprem s'han d'entendre fetes a la Civil i Penal del corresponent Tribunal Superior de Justícia.»

137. L'article 1.730 té la redacció següent:

«Quan el recurs de cassació es fonamenti conjuntament en la infracció d'una norma de dret civil comuna i de dret civil foral o especial propi de la comunitat, correspon entendre d'aquest a la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia de la comunitat autònoma, excepte si es fonamenta en la infracció d'un precepte constitucional, supòsit en què la competència correspon a la Sala Civil del Tribunal Suprem.

Si la mateixa part prepara sengles recursos de cassació contra una mateixa resolució davant la Sala Civil del Tribunal Suprem i davant la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, es considera desistit el primer d'aquests quan es justifiqui aquesta circumstància, amb els efectes que preveu l'article 410, paràgraf segon.»

138. L'article 1.731 té la redacció següent:

«En el tràmit que preveu l'article 1.709, el Ministeri Fiscal, abans de pronunciar-se sobre l'admissibilitat o inadmissibilitat del recurs, si entén que correspon conèixer d'aquest a la Sala Civil del Tribunal Suprem, en cas que s'hagi interposat davant la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, o a aquesta, en el cas invers, ho ha d'exposar mitjançant un escrit raonat, i la Sala, escoltades les parts, ha de resoldre mitjançant una interlocutòria el que correspongui, amb remissió de les actuacions i rotllo d'apel·lació, en el termini de cinc dies, i citació a termini de les parts perquè compareguin davant la Sala que correspongui, en el termini de deu, sense perjudici, si s'escau, del que disposa el paràgraf següent.

Els dubtes sobre competència que es puguin suscitar entre l'atribuïda al Tribunal Suprem i al Tribunal Superior de Justícia s'han de resoldre aplicant-hi el que disposen

els articles 52 de la Llei orgànica del poder judicial i 81 a 83 d'aquesta, i s'entén referit a la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia el que l'últim dels preceptes esmentats disposa respecte de les audiències.»

139. L'article 1.732 té la redacció següent:

«Si el Tribunal Suprem, en la decisió del recurs, estima que no hi concorre la infracció del precepte constitucional invocat, si a més s'ha fonamentat en infraccions de norma de dret civil, foral o especial, ha de remetre les actuacions al Tribunal Superior de Justícia que correspongui, en el termini de quinze dies, amb citació de les parts pel termini de deu dies.»

140. Al paràgraf primer de l'article 1.799, l'expressió «12.000 pessetes» se substitueix per «50.000 pessetes».

141. El paràgraf primer de l'article 1.801 queda redactat de la manera següent:

«El recurs de revisió s'ha d'interposar davant la Sala Civil del Tribunal Suprem. No obstant això, quan la sentència ferma impugnada l'hagi dictada un jutjat o audiència amb seu en una comunitat autònoma l'estatut d'autonomia de la qual ho hagi previst, del recurs de revisió ha de conèixer la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, d'acord amb el que preveu aquest títol.»

142. A l'article 1.804 se suprimeix l'expressió «a la Sala Tercera del Tribunal Suprem».

143. L'article 1.822 queda sense contingut.

144. L'article 1.875 queda sense contingut.

145. Els articles 1.919 a 1.942 queden sense contingut.

146. Els articles 2.128 a 2.130 queden sense contingut.

147. Els articles 2.175 a 2.181 queden sense contingut.

SECCIÓ 2a MODIFICACIÓ D'ALTRES NORMES PROCESSALS CIVILS

Article segon. Modificació del Decret de 21 de novembre de 1952

Els articles que s'especifiquen a continuació del Decret de 21 de novembre de 1952, pel qual es desplega la base desena de la Llei de 19 de juliol de 1944, sobre normes processals aplicables en la justícia municipal, queden redactats en els termes següents:

1. L'article 26 queda redactat de la manera següent:

«Els processos de cognició que no tinguin assenyalada una tramitació especial i la quantia dels quals excedeixi les 80.000 pessetes sense passar de 800.000, se substancien davant els jutjats de primera instància en la forma que es determina en els articles següents.»

2. El número 6è de l'article 29 queda redactat de la manera següent:

«6è. També es fixa la quantia litigiosa. En tot cas, s'ha de limitar a 800.000 pessetes, amb renúncia expressa a l'excés si sobrepassa aquesta quantitat.»

3. L'article 31 queda sense contingut.

4. L'article 32 queda redactat de la manera següent:

«Així mateix el jutge d'ofici ha d'examinar la seva pròpia competència objectiva per raó de la matèria i per raó de la quantia, i igualment la territorial, quan l'actor invoqui la submissió expressa de les parts, de conformitat amb el que disposa la Llei de 17 de juliol de 1948; si estima que no té competència, un cop escoltat el Ministeri Fiscal, ha de dictar, en el termini del tercer dia, una interlocutòria en què s'abstingui de conèixer. Contra aquesta interlocutòria es pot interposar el recurs d'apel·lació en els dos

efectes, en el termini de tres dies; si l'Audiència confirma la resolució, s'imposen les costes a l'apel·lant.»

5. L'article 33 queda sense contingut.

6. El paràgraf primer de l'article 38 té la redacció següent:

«Si el jutge és competent, en el termini del tercer dia ha de manar que se citi a termini el demandat o demandats i els ha de conferir trasllat de la demanda amb les seves còpies, perquè compareguin i contestin, si ho creuen oportú, en el termini improrrogable de nou dies, llevat del que disposa l'article 526 de la Llei d'enjudiciament civil, quan qui hagi de ser citat a termini no resideixi en el lloc del judici.»

7. L'article 39 té la redacció següent:

«Quan el demandat sigui citat a termini per edictes se li ha d'assenyalar el termini de nou dies improrrogables per compareixer. Si hi compareix, se li han de concedir tres dies per contestar, i se li han de lliurar les còpies de la demanda i documents, si s'escau, en notificar-li la providència en què se'l consideri personat.»

8. L'article 46 queda redactat de la manera següent:

«La reconvecció s'ha de formular en el mateix escrit de resposta, però amb la separació adequada quant als fets, fonaments i pretensió que es formulin. No s'admet la reconvecció per una quantia superior a 800.000 pessetes i tampoc quan s'hagi de tramitar per un procediment especial. No obstant això, es poden acumular les accions que s'hagin de tramitar pel procediment del judici verbal.»

9. L'article 53 té la redacció següent:

«Si no hi ha conformitat en els fets i ho sol·licita una part, almenys, el jutge ha de rebre el judici a prova per un termini que no pot excedir els vint dies, i, per descomptat, s'hi han de practicar les provances que es puguin portar a terme immediatament, entre aquestes les de confessió judicial si la part o les parts que hagin d'absoldre posicions hi són presents.»

10. El paràgraf primer de l'article 55 té la redacció següent:

«El jutge ha de declarar la pertinència o impertinència dels mitjans de prova proposats, i la seva pràctica s'ha de portar a terme en una o diverses audiències, sense que en cap cas es pugui demorar més del termini dels vint dies a què al·ludeix l'article 53.»

11. El paràgraf primer de l'article 62 queda redactat de la manera següent:

«El recurs d'apel·lació s'ha d'interposar per escrit i amb la signatura d'un advocat en el termini de cinc dies a partir de l'endemà de la seva notificació, en la forma que disposa l'article 733 de la Llei d'enjudiciament civil. L'apel·lació i, si s'escau, la queixa s'han de tramitar i resoldre de conformitat amb el que disposen els articles 734, 735 i 736 de la dita Llei.»

12. L'article 64 queda redactat de la manera següent:

«S'ha de suspendre el curs de les actuacions quan el demandat plantegi, amb els requisits legals, alguna de les qüestions següents: l'acumulació d'actuacions, que s'ha de tramitar de conformitat amb el que disposen els articles 168 i següents de la Llei d'enjudiciament civil; la recusació del jutge; el plantejament d'una qüestió prejudicial excloent, i la qüestió de competència per inhibidora, des del moment que el jutge requerit rep l'ofici d'inhibició amb el testimoni previngut, cas en què s'ha de seguir la tramitació dels articles 89 i següents de la Llei d'enjudiciament civil.»

13. Els articles 65 i 66 queden sense contingut.

14. Al paràgraf segon de l'article 67 se suprimeix l'expressió «de districte».

Article tercer. Modificació de la Llei d'arrendaments urbans

Els articles de la Llei d'arrendaments urbans que s'especifiquen a continuació, text refós aprovat pel Decret 4104/1964, de 24 de desembre, queden redactats en els termes següents:

1. L'article 122 queda redactat de la manera següent:

«Els jutges de primera instància han de conèixer de tots els litigis que es promoguin en exercici de les accions que es fonamentin en drets que aquesta Llei reconeix.»

2. L'article 123 queda sense contingut.

3. L'article 125 queda redactat de la manera següent:

«Quan l'acció exercida sigui diferent de la que tracta l'article anterior, el procés se substancia per les normes establertes per als judicis de cognició.»

4. L'article 126 queda redactat de la manera següent:

«Quan s'accioni de retracte, el procediment ha de ser el del títol XIX, del llibre II, de la Llei d'enjudiciament civil, i s'ha d'ajustar al que preveu aquesta Llei especial d'arrendaments urbans.»

5. L'apartat 1 de l'article 127 queda redactat de la manera següent:

«1. Sense cap altra excepció que en els judicis de desnonament per manca de pagament, l'actor pot acumular les accions contra els diferents inquilins d'una mateixa finca, encara que ho siguin per contractes diferents, sempre que aquells es fonamentin en fets comuns a tots ells.»

6. L'article 128 queda redactat de la manera següent:

«El demandat pot formular reconvecció sobre matèria pròpia d'aquesta Llei, llevat que el judici sigui de desnonament per manca de pagament de les rendes o de les quantitats que s'assimilen a aquestes. Un cop formulada la reconvecció, s'ha de traslladar a l'actor pel termini de tres dies perquè contesti concretament sobre la reconvecció així plantejada.»

7. L'article 130 queda sense contingut.

8. L'article 131 queda redactat de la manera següent:

«Contra la sentència dictada s'ha d'interposar recurs d'apel·lació.»

9. L'article 135 queda redactat de la manera següent:

«Contra la sentència que dicti l'Audiència Provincial no es pot interposar cap recurs ulterior. Per excepció, en els litigis sobre contractes d'arrendament de local de negoci, la renda contractual dels quals excedeixi un milió de pessetes, s'ha d'interposar el recurs de cassació per les causes i els tràmits que estableix la Llei d'enjudiciament civil. No es pot interposar recurs de cassació quan la sentència s'hagi dictat en un judici de desnonament per manca de pagament.»

10. L'article 141 queda sense contingut.

11. A l'article 142, l'expressió «secció quarta» se substitueix per «secció tercera».

12. L'article 144 queda redactat de la manera següent:

«En els altres casos, la sentència s'ha d'executar de conformitat amb el que disposa la Llei processal comuna.»

13. Els apartats 1 i 2 de l'article 149 queden sense contingut.

Article quart. Modificació de la Llei d'arrendaments rústics

Els articles de la Llei 83/1980, de 31 de desembre, d'arrendaments rústics, que s'especifiquen a continuació queden redactats en els termes següents:

1. L'apartat 1 de l'article 126 queda redactat de la manera següent:

«1. L'actor pot acumular les accions que l'assisteixin contra el mateix demandat. S'exceptuen de la norma anterior els judicis de desnonament per manca de pagament i els de retracte.»

2. L'article 127 queda redactat de la manera següent:

«Els jutges de primera instància han de conèixer de tots els litigis que es promoguin en exercici d'accions que es fonamentin en drets que aquesta Llei reconeix.»

3. El paràgraf primer de l'article 131 queda redactat de la manera següent:

«Els judicis no compresos en les normes anteriors se substancien per les normes del judici de cognició amb les particularitats següents.»

4. L'article 132 queda redactat de la manera següent:

«Contra les sentències que dictin les audiències provincials en els litigis en què s'exerceixi l'acció de retracte, en què tinguin per objecte obtenir l'anotació de crèdit refaccionari que indica l'article 64 d'aquesta Llei o en els que es fonamentin en drets que aquesta Llei reconeix, sempre que la seva quantia excedeixi un milió de pessetes, es pot interposar recurs de cassació.»

5. Els apartats 1 i 2 de l'article 134 queden sense contingut.

6. El número 1r de l'article 135 queda redactat de la manera següent:

«1r Són de tramitació preferent tant als jutjats de primera instància com a les audiències provincials i davant el Tribunal Suprem.»

Article cinquè. Modificació de la Llei de demarcació i de planta judicial

L'article 54 de la Llei 38/1988, de 28 de desembre, de demarcació i de planta judicial, queda sense contingut.

Capítol II

Reformes del procés penal

Article sisè. Modificació de la Llei d'enjudiciament criminal

Els articles i les rúbriques de la Llei d'enjudiciament criminal que s'especifiquen a continuació queden redactats en els termes següents:

1. Al número 5è de l'article 175 l'expressió «de 25 a 250 pessetes» se substitueix per «de 5.000 a 25.000 pessetes».

2. A l'article 420 l'expressió «de 25 a 250 pessetes» se substitueix per «de 5.000 a 25.000 pessetes».

3. El paràgraf quart de l'article 569 té el contingut següent:

«El registre s'ha de practicar davant la presència del secretari o, si ho autoritza el jutge, d'un funcionari de la policia judicial o d'un altre funcionari públic que actui en el seu nom, que ha d'estendre l'acta que han de signar tots els concurrents.»

4. A l'article 684 l'expressió «de 25 a 500 pessetes» se substitueix per «de 5.000 a 25.000 pessetes».

5. A l'article 716 l'expressió «de 100 a 1.000 pessetes» se substitueix per «de 5.000 a 25.000 pessetes».

6. S'afegeix un paràgraf tercer a l'article 781, amb la redacció següent:

«El fiscal general de l'Estat ha d'impartir totes les ordres i instruccions que estimi convenientes respecte de l'actuació del fiscal en aquest procediment i, en especial, respecte de l'aplicació del que disposa l'apartat 1 de l'article 790.»

7. L'apartat 1 de l'article 788 queda redactat de la manera següent:

«1. Des de la detenció o des que de les actuacions resulti la imputació d'un delictes contra una persona determinada i sigui necessària l'assistència lletrada, la policia judicial, el Ministeri Fiscal o l'autoritat judicial han de sol·licitar al Col·legi d'Advocats la designació d'un lletrat d'ofici, si l'interessat no l'ha nomenat ja.»

8. L'incís tercer de l'apartat 4 de l'article 789 queda redactat de la manera següent:

«En el mateix cas s'ha de realitzar la instrucció al perjudicat dels seus drets que preveu l'article 109 d'aquesta Llei, així com del dret a nomenar un advocat. Aquesta instrucció la pot realitzar la mateixa policia judicial, informant que, tot i que no es faci la designació, el Ministeri Fiscal exerceix les accions civils corresponents si escau. No obstant això, si no s'ha practicat la instrucció esmentada, això no impedeix la continuació del procediment, si bé pel mitjà més ràpid possible, fins i tot telegràficament, s'ha d'instruir el perjudicat del seu dret a personar-se en la causa.»

9. S'afegeixen dos paràgrafs a l'apartat 1 de l'article 790 amb la redacció següent:

«No obstant això, tan aviat com el jutge d'instrucció consideri que hi ha elements suficients per formular l'acusació perquè s'han practicat, si s'escau, les diligències a què es refereix l'apartat 3 de l'article 789, el trasllat de les actuacions al Ministeri Fiscal i a les parts acusadores es pot efectuar de manera immediata, fins i tot en el mateix servei de guàrdia del jutjat d'instrucció.

En aquest cas, el Ministeri Fiscal, en consideració a les circumstàncies de flagrancia o evidència dels fets, alarma social produïda, detenció de l'imputat o l'assegurament de la seva posada a disposició judicial, pot presentar, immediatament, el seu escrit d'acusació i sol·licitud d'obertura immediata del judici oral, i citació simultània per a la seva celebració.»

10. S'afegeixen quatre paràgrafs a l'apartat 6 de l'article 790, amb la redacció següent:

«El jutge d'instrucció, si estima justificada la sol·licitud que preveu el paràgraf tercer de l'apartat 1 d'aquest article, ha de sol·licitar la presentació urgent, dins el termini no superior a tres dies que assenyali el mateix jutge, de l'escrit de l'acusació particular que falti i manar que es convoqui l'acusat i les altres parts personades per a la celebració del judici oral davant el jutjat penal o l'Audiència Provincial, el dia i l'hora que assenyali, en cap cas abans que transcorrin deu dies, i dins els predeterminats a aquest efecte pels mateixos òrgans judicials davant els quals s'hagi de celebrar el judici oral, d'acord amb les normes que estableixi qui correspongui segons la legislació orgànica.

També s'ha d'acordar la pràctica de les citacions proposades per les acusacions, i s'han de portar a terme a l'acte aquelles en què això sigui possible, sense perjudici de la decisió que sobre l'admissió de proves realitzin el jutge penal o l'Audiència Provincial.

Igualment s'han de traslladar als defensors i tercers responsables, si n'hi ha, els escrits d'acusació perquè, dins el termini de cinc dies, compareguin davant el jutjat

penal o l'Audiència Provincial i formulin els escrits de defensa amb proposició de proves.

En els supòsits de conformitat amb els fets a què es refereix la regla 5a de l'apartat 5 de l'article 789 i de conformitat amb la pena a què es refereix l'apartat 3 de l'article 791, la citació davant el jutge penal o, si s'escau, l'Audiència Provincial la pot fer el jutjat d'instrucció, fins i tot en el seu servei de guàrdia, de la manera més immediata possible i sense atènyer-se, necessàriament, al termini que preveu el paràgraf cinquè d'aquest apartat.»

11. S'afegeixen dos paràgrafs a l'apartat 1 de l'article 791, amb la redacció següent:

«Si la defensa no presenta el seu escrit en el termini assenyalat, s'entén que s'oposa a les acusacions i el procediment segueix el seu curs, sense perjudici de la responsabilitat en què es pugui incórrer d'acord amb el que preveu el títol V del llibre V de la Llei orgànica del poder judicial.

Transcorregut aquest termini, la defensa només pot proposar la prova que aporti en l'acte del judici oral per a la seva pràctica en aquest, sense perjudici que, a més, pugui demanar prèviament que es lliurin les comunicacions necessàries, sempre que ho faci amb l'antelació suficient respecte de la data assenyalada per al judici, i del que preveu el paràgraf segon de l'apartat 1 de l'article següent. Tot això s'entén sense perjudici que si els afectats consideren que s'ha produït indefensió ho puguin aduir d'acord amb el que preveu l'apartat 2 de l'article 793.»

12. S'afegeix un apartat 3 a l'article 792, amb la redacció següent:

«3. El que disposen els apartats anteriors és aplicable sense perjudici del que estigui establert per al supòsit que preveu el paràgraf cinquè de l'apartat 6 de l'article 790.»

13. L'article 799 ha de tenir la redacció següent:

«El Consell General del Poder Judicial, un cop escoltada la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia corresponent, pot dictar les instruccions oportunes a efectes de l'habilitació dels dies i les hores inhàbils en les actuacions judicials a què es refereix aquest títol.»

14. El paràgraf quart de l'article 875 queda suprimit.

15. L'article 955 queda redactat de la manera següent:

«Estan legitimats per promoure i interposar, si s'escau, el recurs de revisió, el condemnat i, quan aquest hagi mort, el seu cònjuge, o qui hi hagi mantingut convivència com a tal, ascendents i descendents, per tal de rehabilitar la memòria del difunt i que es castigui, si s'escau, el veritable culpable.»

16. L'article 957 queda redactat de la manera següent:

«La Sala, amb l'audiència prèvia del Ministeri Fiscal, ha d'autoritzar o denegar la interposició del recurs. Abans de dictar la resolució, la Sala pot ordenar, si ho considera oportú i atesos els dubtes raonables que susciti el cas, la pràctica de les diligències que estimi pertinents, i a aquest efecte pot sol·licitar la cooperació judicial necessària. Les actuacions en què s'acordi l'autorització o denegació als efectes de la interposició no són susceptibles de cap recurs. Autoritzat el recurs, el promotor disposa de quinze dies per interposar-lo.»

17. L'article 961 queda redactat de la manera següent:

«El fiscal general de l'Estat també pot interposar el recurs sempre que tingui coneixement d'algun cas en què sigui procedent i que, segons el seu parer, hi hagi fona-

ment suficient per a això, d'acord amb la informació que hagi practicat.»

18. La divisió en títols del llibre VI queda suprimida.

19. L'article 962 queda redactat de la manera següent:

«Després que el jutge competent tingui notícia que s'ha comès alguna de les faltes que preveu el llibre III del Codi penal o lleis especials que es pugui perseguir d'ofici o amb la denúncia prèvia del perjudicat, ha de manar convocar a judici verbal el fiscal, el querellant o denunciador, si n'hi ha, el presumpte culpable i els testimonis que puguin donar raó dels fets, i ha d'assenyalar dia i hora per a la celebració del judici. Així mateix en la citació s'ha d'indicar que les parts poden ser assistides per un advocat.

A la citació que es faci als presumptes culpables s'ha d'adjuntar una còpia de la querella si s'ha presentat, o una relació succinta dels fets en què consisteix la denúncia i, en la citació esmentada, s'ha d'expressar que el citat ha d'acudir al judici amb les proves que tingui. Sempre ha de transcórrer, almenys, un dia entre l'acte de la citació del presumpte culpable i el de la celebració del judici, si el citat resideix dins el terme municipal, i un dia més per cada cent quilòmetres de distància si resideix fora d'aquest.»

20. A l'article 963 se suprimeix l'expressió «municipal».

21. Als paràgrafs primer i segon de l'article 964 se suprimeix l'expressió «municipal».

22. L'article 965 queda sense contingut.

23. Al paràgraf segon de l'article 966 se suprimeix l'expressió «municipal».

24. A l'article 968 se suprimeix l'expressió «municipal».

25. L'article 969 queda redactat de la manera següent:

«El judici és públic, i comença amb la lectura de la querella o de la denúncia, si n'hi ha; a això ha de seguir l'examen dels testimonis convocats, i s'hi han de practicar les altres proves que proposin el querellant, el denunciador i el fiscal, si hi assisteix, sempre que el jutge les consideri admissibles. La querella ha de reunir els requisits de l'article 277, llevat que no necessita la signatura d'un advocat ni procurador.

Seguidament s'ha d'escoltar l'acusat, s'han d'examinar els testimonis que presenti en descàrrec seu i s'han de practicar les altres proves que ofereixi i que siguin pertinents, i s'han d'observar les prescripcions d'aquesta Llei quan siguin aplicables. Tot seguit les parts han d'exposar de paraula el que creguin convenient en suport de les seves respectives pretensions. De primer ha de parlar el fiscal, si hi assisteix; després el querellant particular o el denunciador, i, finalment, l'acusat.

El fiscal ha d'assistir als judicis sobre faltes sempre que hi sigui citat d'acord amb l'article 962. Tanmateix, el fiscal general de l'Estat ha d'impartir instruccions sobre els supòsits en què, en consideració a l'interès públic, els fiscals podrien deixar d'assistir al judici, quan la persecució de la falta exigeixi la denúncia de l'ofès o perjudicat. En aquests casos la denúncia té valor d'acusació, sense perjudici d'entendre, si el denunciador no qualifica el fet denunciat o no assenyalat la pena amb què hagi de ser castigat, que remet els dos aspectes al criteri del jutge, llevat que el fiscal formulï per escrit les seves pretensions.»

26. A l'article 970, l'expressió «jutge municipal» se substitueix per «jutge».

27. Als articles 971 i 972 se suprimeix l'expressió «municipal».

28. El paràgraf segon de l'article 973 queda suprimit.

29. L'article 975 queda redactat de la manera següent:

«Si les parts, coneguda la decisió, expressen la seva decisió de no recórrer, el jutge, en el mateix acte, ha de declarar la fermesa de la sentència.»

30. L'article 976 queda redactat de la manera següent:

«La sentència és apel·lable en el termini dels cinc dies següents al de la seva notificació. Durant aquest període les actuacions són a la Secretaria a disposició de les parts.

El recurs s'ha de formalitzar i tramitar d'acord amb el que disposen els articles 795 i 796 d'aquesta Llei.»

31. L'article 977 queda redactat de la manera següent:

«Contra la sentència que es dicti en segona instància no és procedent cap recurs. L'òrgan que l'hagi dictat ha de manar que es tornin al jutge les actuacions originals, amb certificació de la sentència dictada, perquè procedeixi a la seva execució.»

32. Els articles 978 a 982 queden sense contingut.

33. Al paràgraf primer de l'article 984 se suprimeix l'expressió «de la justícia municipal».

Capítol III

Reformes del procés contenciós administratiu

Article setè. Modificació de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa

Els articles i rúbriques de la Llei de la jurisdicció contenciosa administrativa, de 27 de desembre de 1956, que s'especifiquen a continuació tenen la redacció següent:

1. L'article 64 té la següent redacció:

«1. La resolució de l'Administració autora de l'acte o la disposició impugnats per la qual s'acordi la remissió de l'expedient administratiu al tribunal s'ha de notificar immediatament a tots els que hi apareguin com a interessats, i se'ls ha de citar perquè puguin comparèixer i personar-se en les actuacions en el termini de nou dies. Practicades les notificacions, l'expedient administratiu s'ha d'enviar al tribunal, i s'hi han d'incorporar les notificacions per a citació que s'hagin efectuat.

2. Un cop rebut l'expedient, el tribunal ha de comprovar, davant el resultat de les actuacions administratives, que s'han efectuat les citacions esmentades al paràgraf anterior i si adverteix que són incompletes ha d'ordenar que es practiquin les necessàries.

3. La publicació dels anuncis que ordena l'article 60 serveix de citació dels interessats que no hagin pogut ser citats personalment.»

2. L'article 66 té la redacció següent:

«1. Els demandats i coadjuvants es poden personar en les actuacions dins el termini de la citació. Si ho fan amb posterioritat, se'ls considera part, sense que per això s'hagi de retrotreure ni interrompre el curs del procediment.

2. Si no es personen oportunament el procediment ha de continuar els seus tràmits, sense que escaigui practicar-los, en estrades o en qualsevol altra forma, notificacions de cap classe.»

3. El capítol II del títol IV de la Llei de la jurisdicció contenciosa administrativa de 27 de desembre de 1956 queda redactat en els termes següents: «Capítol II. Recursos contra providències, actuacions i sentències».

4. La secció 1a del capítol II del títol IV es denomina «Recursos contra providències i actuacions».

5. L'article 92 té la redacció següent:

«1. El recurs de súplica és admissible contra les providències i actuacions que dictin els òrgans de la jurisdicció contenciosa administrativa.

2. Se n'exceptuen les actuacions que resolguin recursos de súplica, les d'aclariment i les d'inadmissió del recurs de cassació.

3. El recurs de súplica s'ha d'interposar en el termini de cinc dies a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució impugnada.

L'escrit d'interposició s'ha de traslladar a les altres parts, pel termini comú de tres dies, a fi que al·leguin el que convingui al seu dret. Transcorregut aquest termini, amb al·legacions o sense, el tribunal ha de decidir.»

6. La secció 2a del capítol II del títol IV es denomina «Del recurs de cassació».

7. L'article 93 té la redacció següent:

«1. Les sentències de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional i les que dictin en única instància les sales contencioses administratives dels tribunals superiors de justícia són susceptibles de recurs de cassació davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem.

2. S'exceptuen del que estableix l'apartat anterior:

a) Les sentències que es refereixin a qüestions de personal al servei de l'Administració pública, llevat que, estrictament, afectin l'extinció de la relació de servei dels que ja tenien la condició de funcionaris públics.

b) Les que recaiguin, sigui quina sigui la matèria, en assumptes la quantia dels quals no excedeixi els 6 milions de pessetes.

c) Les dictades en el recurs contenciós administratiu que regula l'article 7.6 de la Llei 62/1978, de 26 de desembre.

d) Les dictades en recursos contenciosos electorals.

3. Les sentències que es dictin en virtut del recurs interposat a l'empara dels paràgrafs dos i quatre de l'article 39 d'aquesta Llei són susceptibles, en tot cas, de recurs de cassació.

4. Les sentències que dictin en única instància les sales contencioses administratives dels tribunals superiors de justícia no compreses a l'apartat 2 d'aquest article, respecte a actes o disposicions de les comunitats autònomes, només són susceptibles de recurs de cassació quan el recurs es fonamenti en la infracció de normes no emanades dels òrgans d'aquelles que sigui rellevant i determinant de la decisió de la sentència.

5. Les resolucions del Tribunal de Comptes en matèria de responsabilitat comptable són susceptibles de recurs de cassació en els casos que estableix la Llei 7/1988, de 5 d'abril, de funcionament del Tribunal de Comptes.»

8. L'article 94 té la redacció següent:

«1. També són susceptibles de recurs de cassació, en els mateixos casos que preveu l'article anterior, les actuacions següents:

a) Les que declari la inadmissió del recurs contenciós administratiu o en facin impossible la continuació.

b) Les que posin terme a la peça separada de suspensió.

c) Les recaigudes en execució de sentència sempre que resolguin qüestions no decidides, directament o indirectament, en aquella o que contradiguin el que s'ha confirmat.

2. Perquè es pugui preparar el recurs de cassació en els casos que preveu el número anterior és un requisit necessari interposar prèviament el recurs de súplica.»

9. L'article 95 té la redacció següent:

«1. El recurs de cassació s'ha de fonamentar en algun o alguns dels motius següents:

1r Abús, excés o defecte en l'exercici de la jurisdicció.

2n Incompetència o inadequació del procediment.

3r Trencament de les formes essencials del judici per infracció de les normes reguladores de la sentència o de les que regeixen els actes i garanties processals, sempre que, en aquest últim cas, s'hagi produït indefensió per a la part.

4t Infracció de les normes de l'ordenament jurídic o la jurisprudència que siguin aplicables per resoldre les qüestions objecte de debat.

2. La infracció de les normes relatives als actes i garanties processals que produeixen indefensió només es pot al·legar quan s'hagi demanat l'esmena de la falta o transgressió en la instància si existeix moment processal oportú per a això.»

10. L'article 96 té la redacció següent:

«1. El recurs de cassació s'ha de preparar davant el mateix òrgan jurisdiccional que hagi dictat la resolució objecte de recurs en el termini de deu dies, computat des de l'endemà de la notificació d'aquella, mitjançant un escrit en què s'ha de manifestar la intenció d'interposar el recurs amb exposició succinta de la concurrència dels requisits exigits.

2. En el supòsit que preveu l'article 93.4 d'aquesta Llei, s'ha de justificar que la infracció d'una norma no emanada dels òrgans de la comunitat autònoma ha estat rellevant i determinant de la decisió de la sentència.

3. Estan legitimats per interposar recurs de cassació els que hagin estat part en el procediment a què es contregui la sentència o resolució objecte de recurs.

4. Transcorregut el termini de deu dies sense que s'hagi preparat el recurs de cassació, la sentència o resolució queda ferma.»

11. L'article 97 té la redacció següent:

«1. Si l'escrit presentat compleix els requisits que preveu l'article anterior i es refereix a una resolució susceptible de recurs de cassació, la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional o del Tribunal Superior de Justícia l'ha de considerar preparat i, dins el termini de cinc dies, ha de remetre les actuacions originals. Alhora ha de citar les parts perquè compareguin, mitjançant un procurador, en el termini de trenta dies davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem.

2. Si no es compleixen els requisits assenyalats o la resolució impugnada no és susceptible de recurs de cassació, ha de dictar interlocutòria motivada en què denegui la remissió de les actuacions a la Sala Tercera del Tribunal Suprem i la citació a termini de les parts. Contra la interlocutòria denegatòria es pot interposar recurs de queixa, que se substancia en la forma que preveu la Llei d'enjudiciament civil.»

12. L'article 98 té la redacció següent:

«1. La preparació del recurs de cassació no impedeix l'execució de la resolució objecte de recurs.

2. La Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional o del Tribunal Superior de Justícia, quan consideri preparat un recurs de cassació, ha de deixar testimoni suficient de les actuacions i de la resolució objecte de recurs per procedir a la seva execució.»

13. L'article 99 té la redacció següent:

«1. Dins del termini de la citació, el recurrent s'ha de personar i formular davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem l'escrit d'interposició del recurs, en què s'ha d'expressar enraonadament el motiu

o motius en què s'empari, i hi ha d'esmentar les normes o la jurisprudència que consideri infringides.

2. Transcorregut el termini sense presentar l'escrit d'interposició, el recurs es declara desert, i s'ordena la devolució de les actuacions rebudes a la Sala de què procedeixin.

3. Si el recurrent és l'advocat de l'Estat o el Ministeri Fiscal, quan es rebin les actuacions, s'ha de dictar provisió i aquestes s'han de traslladar pel termini de trenta dies perquè manifestin si sostenen o no el recurs i, en cas afirmatiu, formulin l'escrit d'interposició ajustat al que preveu el número 1 d'aquest article.

Si el recurs no se sosté o no es formula l'escrit d'interposició en el termini abans assenyalat, s'ha de declarar desert.»

14. L'article 100 té la redacció següent:

«1. Interposat el recurs de cassació, les actuacions s'han de passar al magistrat ponent perquè s'instrueixi i doni compte a la Sala, i s'ha de sotmetre a la seva deliberació el que s'hagi de resoldre sobre l'admissibilitat o inadmissibilitat del recurs interposat.

2. La Sala ha de dictar interlocutòria d'inadmissió en els casos següents:

a) Si, malgrat que el recurs s'ha considerat preparat, s'estima en aquest tràmit la inobservança del que preveuen els articles 96 o 97 o el caràcter no susceptible de recurs de les resolucions a què es refereix.

b) Si el motiu o motius invocats en l'escrit d'interposició del recurs no es troben compresos entre els que s'enumeren a l'article 95; si no s'esmenten les normes que es reputen infringides; si les esmentades no tenen cap relació amb les qüestions debatudes o si, tot i ser necessari haver demanat l'esmena de la falta, no hi ha constància que s'hagi fet.

c) Si el recurs no té manifestament fonament o s'han desestimat en el fons altres recursos substancialment iguals. En aquest cas, abans de dictar la interlocutòria d'inadmissió, s'ha d'escoltar la part recurrent pel termini de deu dies, i se li ha de posar succintament i prèviament de manifest la possible causa d'inadmissió.

3. La inadmissió del recurs comporta la imposició de les costes al recurrent.

4. Si la Sala estima que hi concorre alguna de les causes d'inadmissió, ha de dictar interlocutòria motivada que declari la inadmissió del recurs i la fermesa de la resolució objecte de recurs. Si la inadmissió no és de tots els motius adduïts, així ho ha de resoldre la Sala mitjançant una interlocutòria motivada, i la tramitació del recurs ha de continuar respecte dels motius no afectats per la interlocutòria d'inadmissió parcial.

5. Contra les actuacions a què es refereix aquest article no es pot interposar cap recurs.»

15. L'article 101 té la redacció següent:

«1. Si s'admet el recurs per tots o alguns dels seus motius, se n'ha de lliurar una còpia a la part o parts contra les quals es recorre i que s'hi han personat perquè formalitzin per escrit la seva oposició en el termini de trenta dies. Durant aquest termini se'ls han de posar de manifest les actuacions a la Secretaria.

2. Transcorregut el termini, tant si s'han presentat escrits d'oposició com si no, la Sala ha d'assenyalar dia i hora per a la celebració de la vista o, si s'escau, per a la votació i decisió.

És procedent la celebració de la vista quan ho demanin totes les parts o la Sala ho consideri necessari, atesa l'indole de l'assumpte. La sol·licitud de vista s'ha de formular en els escrits d'interposició del recurs i d'oposició a aquest.

3. La Sala ha de dictar sentència en el termini de deu dies des de la celebració de la vista o de l'assenyalat per a la votació i decisió.»

16. L'article 102 té la redacció següent:

«1. Si s'estima el recurs per tots o alguns dels motius adduïts, la Sala, en una sola sentència, cassant la que és objecte de recurs, ha de resoldre d'acord amb el dret, tenint en compte el següent:

1r Si s'estima pels motius 1r i 2n de l'apartat 1 de l'article 95, s'anul·la la sentència o resolució objecte de recurs, i se salvaguarda el dret d'exercir les pretensions davant qui correspongui o pel procediment adequat.

2n Si s'estima l'existència de les infraccions processals esmentades al motiu 3r de l'apartat 1 de l'article 95, s'han de manar reposar les actuacions a l'estat i moment en què es va incórrer en la falta, excepte si la infracció consisteix en la vulneració de les normes reguladores de la sentència, cas en què cal atènyer-se al que disposa el número següent.

3r En els altres casos, la Sala ha de resoldre el que correspongui dins els termes en què aparegui plantejat el debat.

2. En la sentència que declari que el recurs és procedent, la Sala ha de resoldre quant a les costes de la instància d'acord amb les regles generals i quant a les del recurs, que cada part satisfaci les seves.

3. Si no s'estima procedent cap motiu, la sentència ha de declarar que el recurs no és procedent amb imposició de les costes al recurrent.»

17. La secció 3a del capítol II del títol IV es denomina «Del recurs de cassació per a la unificació de doctrina».

18. Es crea un article 102-a que té la redacció següent:

«1. Són susceptibles de recurs en cassació per a la unificació de doctrina les sentències de les sales contencioses administratives dels tribunals superiors de justícia quan, respecte dels mateixos litigants o altres de diferents en la mateixa situació i, en mèrit a fets, fonaments i pretensions substancialment iguals, s'hagi arribat a pronunciaments diferents sense que hi hagi una doctrina legal sobre la qüestió.

També són susceptibles de recurs en aquest mateix concepte les sentències dictades en única instància pel Tribunal Suprem, així com les sentències de l'Audiència Nacional i dels tribunals superiors de justícia quan la contradicció es produeixi amb sentències del Tribunal Suprem en les mateixes circumstàncies que assenyalen el paràgraf anterior d'identitat de parts o situació i en mèrit de fets, fonaments i pretensions substancialment iguals.

2. Només són susceptibles de recurs de cassació per a la unificació de doctrina les sentències que no siguin susceptibles del recurs de cassació ordinari a tenor de l'article 93.2 d'aquesta Llei, sempre que la seva quantia excedeixi un milió de pessetes.

En cap cas són susceptibles de recurs les sentències a què es refereixen els apartats a), c) i d) de l'apartat 2 de l'article 93.

3. Del recurs de cassació per a la unificació de doctrina que preveu aquest article ha de conèixer, dins la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, la secció que correspongui d'acord amb les regles generals d'organització de la mateixa Sala.

No obstant això, quan es tracti de sentències dictades en única instància pel Tribunal Suprem, ha de conèixer del recurs una secció composta pel president del Tribunal Suprem, el de la Sala Tercera i cinc magistrats d'aquesta mateixa Sala que són els dos més antics i els tres més moderns.

Del recurs ha de conèixer la secció a què es refereix el paràgraf anterior quan la sentència del Tribunal Suprem

que s'esmenti com a infringida vingui, i així ho faci constar el recurrent en l'escrit de preparació, d'una secció diferent d'aquella a la qual correspongui conèixer d'acord amb el que disposa el paràgraf primer d'aquest apartat i aquesta última tingui una doctrina contrària en les mateixes circumstàncies d'identitat de parts i situació, i en mèrit de fets, fonaments i pretensions substancialment idèntiques.

4. L'escrit de preparació s'ha de presentar en el termini de deu dies a partir de la notificació de la sentència, davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal sentenciador i ha de contenir la fonamentació de la infracció legal comesa en la sentència impugnada amb la relació precisa i circumstanciada de la contradicció al·legada, i s'hi ha d'aportar la certificació de la sentència o les sentències contràries. La no-aportació de la certificació de la sentència o sentències contràries s'ha de solucionar en el termini de deu dies, llevat que la part acreditada que l'ha sol·licitat en el temps oportú i que no se li ha expedit, cas en què la Sala l'ha de reclamar d'ofici. En tot cas, s'hi ha d'aportar una còpia simple del text complet de la sentència o les sentències al·legades.

5. Un cop presentat l'escrit, la Sala l'ha de tramitar de conformitat amb el que disposa la secció segona del capítol II d'aquesta Llei.

6. Els pronunciaments del Tribunal Suprem en resoldre aquests recursos en cap cas no han d'assolir les situacions jurídiques creades per les resolucions precedents a la impugnada. Si la sentència declara que el recurs és procedent, ha de cassar i anul·lar la impugnada i resoldre el debat plantejat amb pronunciaments ajustats a dret, i ha de modificar les declaracions contingudes i les situacions creades per la sentència impugnada. Ha de fer el mateix, resolent les qüestions objecte del recurs d'acord amb el dret, quan no hi hagi doctrina prèvia.»

19. Es crea una secció 4a del capítol II del títol IV, que es denomina «Del recurs de cassació en interès de la llei».

20. Es crea un article 102-b que té la redacció següent:

«1. L'advocat de l'Estat, així com les entitats o corporacions que tinguin la representació i defensa d'interessos de caràcter general o corporatiu i tinguin interès legítim en l'assumpte, poden interposar recurs de cassació en interès de la llei contra les sentències dictades en única instància per les sales contencioses administratives de l'Audiència Nacional i dels tribunals superiors de justícia no susceptibles de recurs de cassació, quan estimin que la resolució dictada és greument danyosa per a l'interès general i errònia.

2. Se n'exceptuen les sentències dictades per les sales contencioses administratives dels tribunals superiors de justícia respecte a actes o disposicions de les comunitats autònomes, quan es fonamentin bàsicament en normes emanades dels òrgans d'aquelles.

3. El recurs s'ha d'interposar, en el termini de tres mesos, directament davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem i s'hi ha d'adjuntar una còpia certificada de la sentència impugnada. El Tribunal Suprem ha de reclamar les actuacions a la Sala d'instància i, sense cap més tràmit, ha de resoldre el que sigui procedent. S'ha de donar caràcter preferent a la tramitació i resolució d'aquests recursos.

4. La sentència que es dicti ha de respectar, en tot cas, la situació jurídica particular derivada de la sentència objecte de recurs i, quan sigui estimatòria, ha de fixar en la decisió la doctrina legal.»

21. Es crea una secció 5a del capítol II del títol IV, que es denomina «Del recurs de revisió».

22. Es crea un article 102-c que té la redacció següent:

«1. Contra les sentències fermes de les sales contencioses administratives del Tribunal Suprem de l'Audiència Nacional i dels tribunals superiors de justícia es pot utilitzar el recurs extraordinari de revisió en els casos següents:

a) Si després de pronunciada la sentència es recobren documents decisius, detinguts per força major o per obra de la part en favor de la qual s'ha dictat.

b) Si la sentència ha recaigut en virtut de documents que, en el moment que aquella es va dictar, una de les parts ignorava que havien estat reconeguts i declarats falsos o la falsedat dels quals es reconegui o declari després.

c) Si la sentència s'ha dictat en virtut de prova testimonial i els testimonis han estat condemnats per fals testimoni donat en les declaracions que van servir de fonament a la sentència.

d) Si la sentència s'ha guanyat injustament en virtut de suborn, violència o una altra maquinació fraudulenta.

2. Pel que fa a termes i procediments respecte a aquest recurs, regeixen les disposicions de les seccions segona, tercera i quarta del títol XXII del llibre II de la Llei d'enjudiciament civil.

3. El recurs de revisió en matèria de responsabilitat comptable és procedent en els casos que estableix la Llei 7/1988, de 5 d'abril, de funcionament del Tribunal de Comptes.»

Disposició addicional

Als efectes del que preveu l'article 183 de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial, es declaren urgents, i queda habilitat el mes d'agost de l'any 1992, les actuacions judicials a què es refereixen el títol III del llibre IV, i el llibre VI de la Llei d'enjudiciament criminal, en els òrgans judicials de les províncies de Barcelona i Sevilla.

Disposició transitòria primera. Processos civils en tramitació

Els processos civils iniciats abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei s'han de continuar tramitant davant l'òrgan jurisdiccional competent d'acord amb les normes vigents en el moment de la seva iniciació.

Disposició transitòria segona. Règim de recursos en l'ordre civil

1. Les resolucions judicials de l'ordre civil que es dictin després de l'entrada en vigor d'aquesta Llei només són susceptibles de recurs de cassació o d'apel·lació si reuneixen els requisits que per a això estableix aquesta Llei.

2. En els recursos de cassació en tràmit, en què no s'hagi resolt sobre la seva admissió, la Sala Civil del Tribunal Suprem, o, si s'escau, la del Tribunal Superior de Justícia pot inadmetre el recurs pels motius assenyalats a la redacció que aquesta Llei fa de l'article 1.710 de la Llei d'enjudiciament civil. A aquest efecte, tant els motius en què es fonamenti el recurs de cassació, com els límits a què es refereix la regla 4a del nombre 1 de l'article esmentat són els que determini la legislació vigent en el moment de la interposició del recurs. Quan la Sala consideri que hi pot haver causa d'inadmissió, ha de procedir en la forma que preveu aquell precepte.

Disposició transitòria tercera. Règim de recursos en l'ordre contenciós administratiu

1. El règim de recursos regulat en aquesta Llei és de plena aplicació a les resolucions judicials que dictin els

òrgans de l'ordre jurisdiccional contenciós administratiu amb posterioritat a la seva entrada en vigor i a les que, tot i ser d'una data anterior, no hagin guanyat fermesa perquè no ha transcorregut el termini que estableix la normativa precedent per interposar el recurs d'apel·lació quan sigui procedent. En aquest últim cas, el termini per a la formulació de l'escrit de preparació del recurs de cassació, si és procedent, comença a comptar a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei.

2. Els recursos d'apel·lació interposats abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei es regeixen per la normativa anterior. No obstant això, és d'aplicació directa el que disposa aquesta Llei sobre la inadmissibilitat del recurs de cassació quan el recurs no té manifestament fonament o s'han desestimat en el fons altres recursos substancialment iguals. A aquest efecte la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem pot obrir l'incident d'inadmissió sigui quin sigui l'estat de tramitació.

Disposició derogatòria primera. Derogació de preceptes del Decret de 21 de novembre de 1952

Queden derogats els articles 1r al 18 del Decret de 21 de novembre de 1952, pel qual es desplega la base desena de la Llei de 19 de juny de 1944, sobre normes processals aplicables en la justícia municipal.

Disposició derogatòria segona. Derogació de normes reguladores del procés contenciós administratiu

Queden derogades les normes reguladores del recurs d'apel·lació en matèria contenciosa administrativa previstes en qualsevol disposició legal, sense perjudici que sigui procedent el recurs de cassació, si s'escau, i en els termes que preveu aquesta Llei.

Disposició derogatòria tercera. Clàusula general de derogació

Queden derogades totes les disposicions del mateix rang o inferior que s'oposin al que estableix aquesta Llei.

Disposició final primera. Modificació de la Llei hipotecària

Els articles de la Llei hipotecària de 8 de febrer de 1946 que s'especifiquen a continuació queden redactats en els termes següents:

1. El paràgraf primer de l'article 14 queda redactat de la manera següent:

«El títol de la successió hereditària, als efectes del Registre, és el testament, el contracte successori, la declaració judicial d'hereus abintestat o l'acta de notorietat a què es refereix l'article 979 de la Llei d'enjudiciament civil.»

2. La regla 1a de l'article 131 queda redactada de la manera següent:

«1a És jutge competent per conèixer del procediment, sigui quina sigui la quantia de l'obligació, el de primera instància del partit en què radiqui la finca i si aquesta radica en més d'un, de la mateixa manera que si són diverses i radiquen en partits diferents, el jutge de primera instància de qualsevol d'aquests, a elecció del demandant. El jutge ha d'examinar d'ofici la seva pròpia competència territorial, sense que hi siguin aplicables les normes generals sobre submissió expressa o tàcita de la Llei d'enjudiciament civil.»

Disposició final segona. Modificació de la Llei de propietat horitzontal

L'article 17 de la Llei 49/1960, de 21 de juliol, sobre propietat horitzontal, queda redactat de la manera següent:

«Els acords de la junta de propietaris s'han de reflectir en un llibre d'actes diligenciat pel registrador de la propietat en la forma que es disposi per reglament.»

Disposició final tercera. Modificació de la Llei general de cooperatives

L'apartat 3 de l'article 90 de la Llei 3/1987, de 2 d'abril, general de cooperatives, queda redactat de la manera següent:

«3. Tots els llibres socials els ha de legalitzar el registrador mercantil del domicili de la cooperativa en els termes que preveu el Reglament del Registre Mercantil.»

Disposició final quarta. Modificació de la Llei orgànica processal militar

L'article 503 de la Llei orgànica 2/1989, de 13 d'abril, processal militar, queda redactat de la manera següent:

«Contra les sentències i les actuacions a què es refereix l'article 478 dictades per la Sala de Justícia del Tribunal Militar Central o per un tribunal militar territorial es pot interposar el recurs de cassació que regula la secció

segona del capítol II del títol IV de la Llei de la jurisdicció contenciosa administrativa de 27 de desembre de 1956, que s'ha d'interposar davant la Sala Militar del Tribunal Suprem.

El recurs s'ha de substanciar pels mateixos motius i tràmits que s'assenyalen als articles 93 a 102 de la dita Llei, amb la diferència que no s'imposen costes.»

Disposició final cinquena. Entrada en vigor

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 30 d'abril de 1992.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
FELIPE GONZÁLEZ MÁRQUEZ